

gets store Flertal stillede Ændringsforslag under Nr. 1.

Nordby: Som det vil ses af Betænkningen, har jeg i Udvalget stillet Ændringsforslag sammen med det meget ærede daværende 5te kongevalgte Medlem (Juil-Rysensteen). Siden da er dette meget ærede Medlem jo desværre afgaaet ved Døden, og jeg maa altsaa i Dag tale paa egne Vegne.

Jeg vil om selve Lovforslaget ganske i Almindelighed sige, at jeg betragter det som en Revision af Loven af 13. Februar 1903, der omhandler borgerlige Begravelser. Det er efter mit Skøn en Revision, ganske vist med ret betydelige Tilføjelser. Jeg har i Almindelighed sagt intet imod, at denne Revision foregaar, men jeg mener, at den burde udføres paa en anden Maade, end det er foreslaaet. Der er særlig to Paragraffer, hvis Affattelse jeg ikke kan være enig i, nemlig §§ 2 og 7, og de Ændringsforslag, jeg har stillet som Mindretal, ere stillede til disse Paragraffer.

§ 2, som jeg først vil omtale, omhandler det samme som den bestaaende før citerede Lov af 13. Februar 1903 § 1, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse. Den lyder saaledes: „Enhver til Folkekirken hørende Mand eller Kvinde, der har opnaaet 14 Aars Alderen og er ved sin Fornufts fulde Brug, kan ved en i Testamentsform affattet, paa ustemplet Papir skreven Tilkendegivelse bestemme, at hans eller hendes Lig skal jordfæstes uden Medvirken af Folkekirken geistlige. For de Personers Vedkommende, der ere i Alderen mellem 14 og 18 Aar, skal Bestemmelsen dog for at blive gyldig tiltrædes af Forældre og Værger. For Personer under 14 Aar kan saadan Bestemmelse træffes af paagældendes Forældre eller Værger.“ Det, som er bestemt i denne Lovparagraf, foreslaas nu ved Forslaget forandret. Grænsen for Barnealderen, som i Lovparagraffen er 14 Aar, forandres her til 15 Aar, og den Mindreaarighedsalder, om jeg saa maa sige, der er værnet om i den bestaaende Lov, er i det foreliggende Forslag fuldstændig strøgen, idet Forældrene ingen Myndighed have til at være medbestemmende, naar et Barn eller et ungt Menneske paa 15 Aar beslutter at ville jordfæstes uden Kirkens Medvirkning. Jeg mener, at det er et Par ret uheldige Forandringer, ganske særlig den ene. For det første finder jeg, at der er ingen Anledning til at forandre den Skelgrænse mellem Børnealderen og den

mere voksne Alder, som er fastsat i den citerede Lovparagraf. 14 Aars Alderen er efter min Mening en meget passende Alder. Det er ganske vist ikke et Punkt, som jeg lægger saa særlig Vægt paa, men jeg er af den Formening, at der ikke er Anledning til at fravige det bestaaende, og jeg har ogsaa foreslaaet, at man paa dette Omraade skulde gaa tilbage til det bestaaende. — Derimod kan jeg ingenlunde billige den Ændring i det bestaaende, at Forældrene ingen Medbestemmelsesret skulle have, for saa vidt de unge Mennesker maatte bestemme, at de ikke ville have Kirkens Medvirken, naar deres Lig skal jordfæstes. Jeg har derfor foreslaaet, at Bestemmelsen om denne Medbestemmelsesret bibeholdes. Tanken i mit Forslag er den samme, som indeholdes i den bestaaende Lov. Jeg maa dog som en mere haandgribelig Begrundelse anføre, at da Forældrene have Forsørgelsespligt overfor Børnene indtil 18 Aars Alderen, forekommer det mig at være ganske rimeligt, at de ogsaa have Haand i Hanke med, hvad Børnene maatte bestemme paa et sligt Omraade. Eller jeg vil hellere sige, at det forekommer mig at være ganske urimeligt, at Børnene kunne gaa paa tværs af, hvad Hjemmene ellers maatte ønske, og bryde med en Form, som er Hjemmet dyrebar. Det, mener jeg, er ikke rigtigt og bør ikke ske, og derfor har jeg som sagt stillet Ændringsforslag om paa dette Punkt at føre Forslaget tilbage til det bestaaende. Jeg selv ønsker, som jeg alt har bemærket, at der sker Ændringer i Paragraffen, men jeg vilde have sat Pris paa, om det var sket paa en anden Maade. Den bestaaende Lov giver Forældrene Myndighed til at bestemme for Børnene indtil 14 Aars Alderen. Det, mener jeg, er ikke rigtigt, men i og for sig inkonsekvent og ulogisk, idet det vel maa erindres, at de samme Forældre have ladet deres Børn optage i Kirken ved at lade dem døbe med de Kristnes Daab. Det synes mig da urimeligt, at de Forældre, som frivilligt have ført Børnene ind i Kirken, bag efter kunne sige: „Ja, det have vi gjort, det maa indrømmes, men naar Børnene nu skulle begraves, skulle de ikke have noget at gøre med den Kirke, som vi have ført dem ind i.“ Det ønsker jeg ændret og har derfor stillet Ændringsforslag i den Retning. Dette med Hensyn til § 2.

§ 7 kan jeg heller ikke billige. Den særede Ordfører for Flertallet (Fr. Petersen) har allerede omtalt en Ændring, som Flertallet har stillet. Jeg skal dertil sige, at den tilfredsstillende mig ikke, og jeg har